

Zaměřeno na Království

Roč. 25 č. 12

Anthony Buzzard, editor

Září, 2023

Platónské křesťanství (část 2)

Edward Acton

Stručný historický nástin

platonizace křesťanství

Nakonec bylo křesťanské učení formulováno v platónských termínech. Například jsme citovali Platóna, který říkal: "Duše je nesmrtelná." Tento výrok pochází z *Handbook of Doctrine* jedné významné evangelikální denominace: "Duše je nesmrtelná, to znamená, že bude žít i po smrti těla." V této příručce se píše: "Duše je nesmrtelná. Tentýž zdroj uvádí: "Smrt ... je oddělení duše od těla." Srovnajte Platónův výrok: "Smrt... je něco víc než odloučení duše od těla?"

Tradiční víru v nebe ihned a nekonečné peklo přisuzujeme Platónovu učení o nesmrtelnosti duše. Všimněte si, že učení o nesmrtelnosti duše nevzniklo u Platóna. Starověké civilizace Egypta a Babylonu zajistily posmrtnou zkušenost pro své zemřelé, což dokládají například lodě, lovecké vybavení a zásoby v pyramidách.

Víru v nesmrtelnost duše však máme doloženu dříve než v prvních zaznamenaných civilizacích – v prvních dvou kapitolách Bible. V rajské zahradě byl strom zvaný strom života. Tento název zřejmě odkazoval na věčný život (nesmrtelnost), protože už byli živí! Je tedy jasnější nazývat jej jako Strom nesmrtelnosti. Potvrzením je Boží výrok, že pokud si naberou z ovoce tohoto stromu, budou žít navěky (Gn 3:22). Adam a Eva měli povolení z něj jíst. Nesmrtelnost byla přístupná (Gn 2:8-9).

Užívali si ji? Ne! Když byli vyhnáni ze zahrady, Bůh postavil ke vchodu cherubíny. Byli vyhnáni, "aby si nebrali ze stromu nesmrtelnosti, nejedli a nebyli živí navždy" (Gn 3:22). Cherubové byli umístěni u vchodu, aby střežili cestu ke Stromu nesmrtelnosti (v. 24). Co může být jasnějšího než skutečnost, že nyní byla příležitost k nesmrtelnosti ztracena! Teprve po "obnovení všech věcí" (Sk 3:21) včetně Edenu bude Strom nesmrtelnosti opět k dispozici a bude dán "vítězi" (Zj 2:7), který "vejde branami do města a bude mít právo na Strom nesmrtelnosti" (Zj 22:2, 14).

Ještě musíme zjistit původce báchorky, že člověk "určitě nezemře". Falešné ujištění pochází z úst hada.

Od zahrady Eden se cesta náboženské filozofie "rozvětvila". Byly formulovány dvě náboženské filozofie. První, Boží, tvrdila: "Určitě zemřete" (Gn 2:17); druhá, Satanova, tvrdila: "Určitě nezemřete" (Gn 3:4). Každý náboženský systém, filozofie, denominace, víra nebo kult se řídí jednou nebo druhou z těchto teologických větví: buď Boží (člověk je smrtelný), nebo Satanovou (člověk je nesmrtelný). Níže uvedené historické pohledy nám poskytnou příklady těchto variant.

Několik z nich následovalo Boží směrovku. Připomeňme Abraháma, který dosvědčil: "Nejsem nic než prach a popel" (Gn 18:27). Jeho filozofii smrti, vzkříšení a odměny ilustruje koupě pohřebiště v zemi, kterou má vlastnit (Gn 23:4-9). Podle jeho víry a příkladu Jákob trval na tom, aby byl pohřben v zemi slibu, aby byl připraven a na místě pro vzkříšení a dědictví (Gn 49:29-33). Následně Josef přiměl syny Izraele k přísaze, že přenesou jeho kosti zpět do země slibu, až jim Bůh otevře cestu k návratu (Gn 50:25). Již dříve jsme citovali Jóbovo svědectví (33:4; 27:3; 34:14; 14:12, 14), které pozoruhodným způsobem odhaluje jeho jasné chápání podstaty člověka, smrti a budoucího vzkříšení.

Nyní si všimněte několika historických událostí týkajících se těch, kteří si vybrali satanovu směrovku. Již jsme hovořili o raných civilizacích Egypta a Babylonu. Dále se dozvídáme o "milovnících moudrosti" (filozofech) v Řecku, včetně Platóna, kteří obdivovali, studovali a poté přijali "moudrost" Egypta. Brzy se stali vlivnými zastánci nesmrtelnosti duše, jejího úniku po smrti do nebeské říše a dalších pomýlených výplodů.

Než se dostaneme k přijetí platonismu křesťany, objeví se ještě jedna historická novinka. Někteří Židé, Bohem vyvolený národ, se vydali na rozcestí špatným směrem. Zesnulý George Park Fisher, kdysi vážený profesor církevních dějin na univerzitě Yale, uvádí tento postřeh.

V Alexandrii vznikl zvláštní typ židovské teologie, v

níž se podivně mísila platónská filozofie se starozákonním učením!¹

Jedním z židovských filozofů ovlivněných platónskou filozofií byl proslulý Filón, který vyučoval na Alexandrijské univerzitě, který

smísil Platónovo učení s učením Mojžíše a proroků a vytvořil takzvanou 'alexandrijskou teologii', díky níž se Starý zákon stal upravenou ozvěnou učení řeckých myšlenkových škol.²

Novodobější hlas Kennetha Scotta Latouretta tento postřeh potvrzuje takto:

Platonismus měl na křesťanství výrazný vliv. Pronikal do něj z mnoha zdrojů, mimo jiné od helénistického Žida Filóna, kterého využívali někteří raně křesťanští spisovatelé.³

Jak se křesťanská komunita v Alexandrii rozrůstala, vznikla podle Fishera "alexandrijská teologie", jež

učinila první vážné pokusy mezi těmi, kdo lpěli na velkých skutečnostech a pravdách evangelia, přizpůsobit vztah křesťanského učení rozumu a filozofii.⁴

Ve druhém a třetím století křesťanské éry se platonismus stává stále více přijímaným. Většina učenců se téměř nevědomky hlásila k platónskému učení a vyučovala je. Zmínka o dvou vynikajících učitelích pomůže umocnit vážnost situace. Tertulián (asi 160-230 n. l.) byl vysoce vzdělaný učenec z Kartága a první autor významných křesťanských spisů v latině. Zde jsou jeho slova:

Mohu použít Platónův názor, když tvrdí, že 'každá duše je nesmrtelná'.⁵

Origenes (185-254), průkopník systematické teologie, napsal knihu "Křesťanští platonici z Alexandrie". Jak by bylo pojednání "Křesťanští platonici z Ameriky přijato dnes? Podle *Encyclopedia Americana* bylo Origenovým "jediným úspěchem, že poskytl místo filozofii ve vyznání víry církve".

Dr. George Park Fisher poznamenává, že Augustin, biskup z Hippo (354-430), byl "prodchnut platónským duchem."⁶ *Encyclopedia Britannica* tvrdí:

Jeho mysl byla tyglíkem, v němž se náboženství Nového zákona nejuplněji spojilo s platónskou tradicí řecké filozofie.

Jeho mysl byla také prostředníkem, jímž se produkt této "fúze" přenášel do křesťanství středověkého katolicismu a renesančního protestantismu.

Svět se značně rozšířil a misionáři, mnozí s Augustinovou platónskou křesťanskou slitinou, se dostali až do jeho končin. Všude kolem nás je slýcháno a čteno – z kazatelny, seminárního pódia i televize; v knihách, časopisech a čtvrtletnicích nedělní školy – právě toto platónské křesťanství. Spojení Platóna a Bible a šíření takto vzniklé slitiny vedlo ke zmatku, k děsivé nevědomosti o přirozenosti a údělu člověka.

Augustin údajně vytvořil základní západní koncept duše. Vzhledem k tomu, že se takto utvářela před více než 1500 lety, existuje nějaká naděje na její přetvoření podle biblického vzoru?

Závažnost problému

Z mnoha hledisek se domníváme, že platonizované křesťanství je velmi závažný problém. Jeho hrozba zůstala doposud z velké části bez povšimnutí. Platónské filozofie se křesťanská církev prvních staletí obávala více než judaismu. Vzhledem k tomu, že tvořil kulturu tak vysokého procenta křesťanů, nebylo pravděpodobné, že by byl považován za nepřítel. To poslední, před čím bychom chtěli být varováni, by byla naše tradiční víra. Je těžké připustit, že bychom se my, naši rodiče, naši učitelé, naše učebnice nebo naše denominace mohli mýlit.

Pavel, který této situaci dokonale rozuměl, před ní výslovně varoval: "Dávejte si pozor, aby vás nikdo neuchvátil filozofií a marným svodem podle lidské tradice" (Kol 2:8).

Pavel varoval Timotea: "Přijde čas, kdy nebudou snášet zdravé učení... Odvrátí uši od pravdy a obrátí se k bájm" (2 Tim 4:3-4). Je s podivem, jak málo kazatelů, učitelů a spisovatelů pečlivě a nezaujatě studovalo taková témata, jako je přirozenost a úděl člověka, význam pojmů "duše", "duch", "smrt", mezistav, čas, místo a povaha odměny věřícího a trest pro ztracené. Kázání, materiály pro nedělní školy, články v časopisech, křesťanské knihy a kazety dokládají tuto tragickou

¹ George Park Fisher, *History of the Christian Church*, 1893, s. 15.

² *Ibid.*, s. 71.

³ Kenneth Scott Latourette, *A History of Christianity*, 1975,

Díl 1, s. 260.

⁴ Fisher, *History of the Christian Church*, s. 122

⁵ Tertullian, *On the Resurrection of the Flesh*, ch. 3.

⁶ *Ibid.*

neznalost. Jakou naději má v takové situaci průměrný křesťan, který nikdy sám nestuduje Bibli, ale opájí se platónskou filozofií jako pravdou evangelia?

Když jsou "slepí vůdci slepých" kontaktováni ohledně svého nebiblického učení, odvolávají se na doktrinální prohlášení své denominace jako na konečné kritérium pravdy. Je třeba napsat ohnivými písmeny po evangelikálním nebi: "K zákonu a ke svědectví! Jestliže nemluví podle tohoto slova, nemají světlo úsvitu" (Iz 8: 20).

Zanedbávání je závažné a ponechává nás na pospas omylu. Všimněte si něčeho závažnějšího než zanedbání. Je to převrácení Písma tak, aby odpovídalo naší platónské teologii. Osobně bychom byli raději, kdyby někdo opomíjel to, co říkáme, než aby šířil jako od nás něco, co jsme neřekli, nebo dokonce opak toho, co jsme řekli. Je-li to nepřijatelné na lidské úrovni, jak můžeme odhadnout závažnost takového zacházení s Písmem? Přesto se tak děje v několika základních doktrinálních otázkách.

Křesťan má například "očekávat Jeho Syna Z nebe" (1 Tes 1:10), ale poselství dnešního evangelia zní: Jděte za jeho Synem DO nebe (Platón). Zatímco nám je výslovně řečeno: "Příbytek Boží bude u lidí", platónští kazatelé nám říkají, že příbytek lidí bude u Boha! Zjevně odmítají Ježíšovo učení, že "Syn člověka přijde ... a **pak** odmění každého člověka" (Mt 16:27), a jeho poselství ve Zjevení 22,12: "Hle, přijdu rychle a má odměna je se mnou", a o mnoha zesnulých věřících říkají, že "odešli za svou odměnou"! Také o nich se říká, že jsou "u Pána", navzdory Pavlovu jasnému prohlášení a jeho vyjádřené modlitbě, abychom "nebyli v nevědomosti o těch, kteří zesnuli" (1 Te 4:13); poté zdůrazňuje, že oni i my "budeme uchvázeni v oblacích, abychom se [poprvé] setkali s Pánem, a tak [v té době] budeme stále s Pánem" (v. 17).

O vzkříšení věřících při Kristově návratu se káže velmi málo. Od doby, kdy bylo vynalezeno "nebe", to již není největším očekáváním věřících, jako tomu bylo u Pavla (Flp 3:10-11). S důrazem na nebe se vykoupění stvoření, "obnova všech věcí", do značné míry vytratilo do bezvýznamnosti.

"Evangelium o nebi" právě nahradilo biblické "evan-

gelium o Království", které přivede Krále zpět, neboť "pak přijde konec" (Mt 24:14) a Král! Zdá se, že některé to příliš nezajímá, dokud mohou "dosáhnout nebe". Jiní chtějí spojit obojí – ať se vrátí a vezme nás do nebe.

Nová filozofie, kterou lze snadno identifikovat jako platónskou, učí, že hmotná, věčná, velká planeta Země "není mým domovem, jen tudy procházím", a dává nám zapomenout na Stvořitelův výslovný záměr. Dává nám zapomenout na takové konkrétní výroky, jako např.: "Postavil zemi na její základy, nemůže se pohnout" (Ž 104:5), a na Petrovo vyjádřené očekávání, že "očekáváme obnovená nebesa a obnovenou zemi, domov spravedlnosti" (2 Pt 3:13), stejně jako na jeho zmínku o "obnově všech věcí" (Sk 3:21).

Dr. Eugene E. Carpenter ve svém obdivuhodném pojednání o "kosmologii" zdůrazňuje:

Pokud jde o původní stvoření, Bůh je jeho dokonalým Stvořitelem; pokud jde o obnovu a vykoupění tohoto původního stvoření, stává se jeho novým Stvořitelem nebo, jak se častěji říká, jeho Vykupitelem. Boží nové stvoření, jak uvidíme, je svou povahou, účelem a cílem velmi příbuzné jeho prvnímu stvoření...Bůh netvořil svévolně; na počátku stvořil materiál, který by byl vnímavý pro jeho další záměry a cíle.⁷

To je vskutku důvod k vážným obavám. Každá tradice může být panovačná a zotročující. Teologická tradice může být železným okovem. Antropologické, thanatologické a eschatologické tradice jsou jako vnitřní cela ve filipském vězení (Sk 16:24-26) - nic než "zemětřesení" nás neosvobodí. Zkušenost geofyzického nebo mentálního (teologického) zemětřesení není příliš příjemná; ale možná bude muset přijít.

Musíme rozpoznat mírnější způsob, jakým může Boží pravda vstoupit do předpojatého srdce. Jen o deset veršů dříve v tomto příběhu a ve stejném městě Filipech čteme o Lydii, "jejíž srdce Pán otevřel" (v. 14). To ne naznačuje zemětřesení. Je možné, že to byla právě otevřenost ženské biblické třídy popsané v tomto kontextu, která způsobila, že se Lydie ochotně podvolila vlivu Ducha svatého prostřednictvím Pavlova kázání. Případů zatvrzelosti a uzavřenosti, které vyžadují zemětřesení, je však více než případů typu Lydie.

⁷ Eugene Carpenter, *Cosmology: A Contemporary Wesley-*

yan Theology, 1983, s. 163, 176.

Will Durant ve svém monumentálním díle obviňuje Platóna, že klade úděl člověka, "ideální stát", "někam do nebe... věčně s Bohem" nebo "do věčných muk s ďáblem".⁸ Nikdo nebude popírat "rozsah a nadvládu" těchto přesvědčení, i když si není vědom jejich satanického původu. Jejich dominance je dále podporována tím, že je přijímají tak významní církevní představitelé, jako byli Tomáš Akvinský, Jan Viklef, Jan Hus a Jan Kalvín, citovaný Willem Durantem.⁹ Tyto názory jsou předávány dalším generacím prostřednictvím kázání (v kostele, rozhlase, televizi, na kazetách), křesťanské literatury (komentáře, biblické poznámky, příběhy, alegorie) a množstvím devocionálních publikací. Křesťanská periodika oplývají platónskou propagandou, ale pravděpodobně nejsilnější vliv má naše hymnologie, jejíž velké procento hymnů nás v posledním verši "bere do nebe"!

Kenneth Scott Latourette, "kníže církevních historiků", nejenže zdůrazňuje vliv platonismu (či neoplatonismu, jak byl později nazván) na křesťanskou teologii, ale také vyjádřil obavy, že

mnohé, co se vydává za evangelium, obětovalo podstatné rysy evangelia.¹⁰

Jak se můžeme nadále nazývat "protestanty", když už "neprotestujeme" proti platónskému učení římské církve? Luther poukazuje na to, že to byl papež, nikoli Bible, kdo učil učení o nesmrtelnosti duše. A Adam Clarke, uznávaný "kníže komentátorů", tvrdí, že učení, které se nenachází v Bibli, není biblickým učáním. Přesto editor v předmluvě ke svému zkrácenému komentáři uvádí datum, kdy "odešel pro svou věčnou odměnu"! Myslíme si, že Adam Clarke toto v Bibli nenašel.

Někteří ignorují problém tím, že odmítají literaturu, ignorují korespondenci nebo se vyhýbají konstruktivním argumentům. Jiní předkládají chabou výmluvu, že nevěří všemu, co říkáme, nebo "našemu výkladu". Skutečnost je taková, že samotná jejich slova je prozrazují jako lidi, kteří na rozdíl od Tesalonických, "když přijali Boží slovo, které od nás slyšeli, nepřijali je jako slovo Boží, jímž v pravdě je, ale jako slovo lidské" (viz 1 Tes 2:13).

Dalším častým postojem je prokrastinace - "zloděj na-

šeho času, jejich času i času Božího". Odkládají naléhavé problémy "na zadní hořák" a nikdy nezapnou plyn! Napodobují Felixovu poznámku: "Až budu mít vhodný čas, zavolám si tě" (Sk 24:25). Některým lidem trvá dlouho, než najdou "vhodnou dobu"!

Mnozí křesťané svědčí o tom, že velmi často dostávají "čerstvé světlo" z Písma, ale když se jim zjeví světlo o těchto základních tématech, odmítají je a přivádějí na sebe hlubší temnotu, jak varuje Písmo: "Chodte, dokud máte světlo, jinak na vás přijde tma" (Jan 12:35).

Forma a míra odmítnutí se liší. Někteří používají silné výrazy jako "omyl", "hereze" a "nebiblické", aniž by uvedli, co považují za omyl, natož aby o tom diskutovali s otevřenou Bibli. Jiní si dají tu práci a upřímně vyjmenují například pasáže, které podle nich "dokazují", že jdeme do nebe, ale nebudou o těchto pasážích, které jsou zjevně vytrženy z kontextu a špatně interpretované, diskutovat. Předpokládáme, že extrémním postojem vůči nositelům pravdy by bylo jejich zařazení mezi "sektáře", přičemž někdy zmiňují právě onen kult, který mají na mysli. Taková zlomyslnost pro takovou zaslepenost a nevědomost.

Souhrn

Když Bůh říká: "Jsi prach," Platón říká: "Jsi duch," a křesťanská církev se staví na Platónovu stranu; když Bůh říká: "Určitě zemřeš," Platón říká: "Existuje něco takového jako smrt? Je to něco víc než oddělení duše od těla?" a křesťanská církev Platóna přijímá; když Bible říká, že budoucnost křesťana závisí na vzkříšení, Platón učí o "okamžitém nebi" a "křesťanská" víra Platóna uznává; když Písmo učí o zničení, vyhlazení hříšníků, Dante je provádí postupnými fázemi nekonečných muk a křesťanská církev Danta přijímá; máme tu nejen bezprecedentní, nepřekonatelně tragickou situaci, máme tu i výzvu!

Všimněte si, že rozšíření platonismu je důsledkem toho, že jsme nedbali Pavlova varování před hrozivým pronikáním platónské filozofie. Svědčí to o zanedbávání a neznalosti učení Písma o těchto konkrétních tématech, která se týkají přirozenosti a údělu člověka. Zahrnuje hlásání jako pravdy evangelia věcí, které

⁸ Will Durant, *The Story of Civilization*, 1953, Díl 4, s. 73

⁹ Ibid., s. 74.

¹⁰ Latourette, *A History of Christianity*, Díl 1, s. 122.

Písmo neříká, a mnohdy obracení Písma tak, aby vyhovovalo lidové tradici.

Znehodnocuje materiálně – lidské tělo a naši věčnou, velkou planetu Zemi. Odsuzuje nositele pravdy jako kacíře, aniž by byli ochotni se zapojit do modlitebního a otevřeného studia Bible. Nahrazuje "evangelium Království", které přivede zpět Krále, evangelium "nebe".

Hrozba a slib

Když se Ježíš kolem roku 27 vydal na svou intenzivní evangelizační kampaň do Galileje. n. l., vyzval své posluchače k radikální změně srdce založené na národní víře, že Bůh se chystá nastolit celosvětové království, které slíbil Daniel a všichni proroci. Jinými slovy, stát se křesťanem *začíná* vírou v evangelium o nadcházejícím Království (Mk 1:1, 14, 15; Heb 2:3). Inteligentní víra v příslib Království má být *prvním* krokem učedníka, spojeným se zásadním obratem v životním stylu. Tímto způsobem se muži a ženy mohou přizpůsobit velkému Božímu záměru pro zemi.

Ježíšova činnost měla povahu zvěstovatele, který veřejně hlásá jediného Boha Izraele. Smyslem poselství bylo, aby každý jednotlivec radikálně změnil svůj život tváří v tvář jistotě příchodu Božího království. To byla a stále je podstata křesťanského evangelia. Jak by tomu mohlo být jinak, když je to poselství evangelia, které vychází z úst samotného Mesiáše? (Lk 4: 43).

Zdravým rozumem lze pochopit, že Ježíš použitím termínu "Boží království" vyvolával v myslích svých posluchačů, kteří byli prodchnuti národní nadějí Izraele, představu celosvětové božské vlády na zemi s hlavním městem Jeruzalémem. Spisy proroků, které Ježíš jako Žid uznával jako Bohem autorizovaná slova, slibovaly příchod nové éry míru a prosperity. Ideální království mělo přetrvat navěky. Boží lid bude na obnovené zemi vítězný. Mír by se rozšířil po celém světě (Dan 2:44; 7:1-27).

Oznamování příchodu Království tak bylo zároveň hrozbou i příslibem. Těm, kteří na poselství reagovali tím, že mu uvěřili a změnili podle něj svůj život, bylo slíbeno místo ve slávě budoucí Boží vlády (Zj 5:10; 1

Kor 6:2). Ostatním Království hrozilo zničením, protože Bůh vykonal soud nad všemi, kteří byli shledáni nehodnými vstupu do Království, až přijde. Toto téma ovládá celý Nový zákon. Ve světle této základní koncepce se Ježíšovo učení stává srozumitelným. Je to výzva k získání nesmrtelnosti a vlády v budoucím Království a k úniku před zničením a vyloučením z Království.

V roce 1924 si P. E. More, profesor církevních dějin na Yaleově univerzitě, stěžoval na podivné zacházení "teologie" s našimi mesiášskými dokumenty:

Přímočaré chápání Kristova eschatologického významu nebylo a stále není pro jemnou ortodoxii přijatelné, a to z toho důvodu, že se slíbená událost neuskutečnila. A tak **jsou naše komentáře plné pokusů vysvětlit naprosto jasně a konkrétní výroky jejich alegorizací do podoby proroctví o církvi, která se má postupně rozšířit po celém světě.**.....Od počátku, kdy Amos vyslovil varování: "Připrav se na setkání se svým Bohem, Izraeli," až po dny, kdy svatý Pavel utěšoval křesťany, kteří truchlili nad těmi, kdo zemřeli před očekávaným příchodem Pána, je **tón bezprostřednosti stejný. Vždy se blíží zúčtování...** Pavel pouze opakoval eschatologii proroků a mezi ním a jimi Kristus vyslovil naprosto stejné varování: **Důležitost této kontinuity není možné přehnaně zdůraznit.**"¹¹

Profesor More pak hovořil o známém protikladu mezi tím, co bylo poněkud hanlivě nazýváno lidovou židovskou nadějí, a údajným Kristovým důrazem na "duchovní" vládu Boha v lidských srdcích: "Neexistoval žádný takový protiklad, jaký teologie ráda kreslí. Království, které Kristus hlásal, bylo zároveň **politické i duchovní**; a to byla nepochybně forma, v níž k němu přišlo z formujících rukou proroctví."¹²

Profesor Sanders ve své známé knize *Jesus and Judaism* cítí stejné napětí mezi židovským Ježíšem a tím, co z něj dlouholetá nemesiánská tradice měla tendenci dělat, když nám nabízí toto pozoruhodné přiznání:

Jsem liberální, moderní, sekularizovaný protestant, vychovaný v církvi, kde převládá nízká christologie a sociální evangelium. Jsem hrdý na věci, které tato náboženská tradice představuje. Nejsem však natolik odvážený, abych se domníval, že Ježíš přišel ustanovit právě ji nebo že zemřel kvůli jejím zásadám.¹³

¹¹ P.E. More, *The Christ of the New Testament*, Princeton University Press, 1924, s. 67-68

¹² *Ibid.*, s. 69-70.

¹³ Sanders, *Jesus and Judaism*, 1985, s. 334

"Království bude Pánovo"

(Abdiáš 21)

Jaká plnost nejjasnější ranní slávy po dlouhé noci nejčernější tmy! Království, po kterém se touží, království, za které se modlí, království, které je přislíbeno, království, o kterém se prorokuje, bude královstvím, které přijde.

To Království. Ne mnohá království, ale jedno. Nyní je jich mnoho a liší se od sebe a často spolu válčí. Prorok Daniel o tom mluvil, když řekl: 'Pán Bůh zřídí království, které nebude nikdy zničeno' (Dan 2:44). Naplnění je nám představeno ve Zj 11:15: "Zatroubil sedmý anděl a v nebi se ozvaly veliké hlasy, které říkaly: 'Království světa se stalo královstvím našeho Pána a jeho Krista a on bude kralovat na věky věků'.

Království bude *Pánovo*. Nyní svět leží v tom zlém. Království je Satanovo. Podívejte se na jeho hříchy, bídu, temnotu, úpadek a zkázu. Království je Satanovo. Podívejte se na pohanský svět, jak se klaní dřevu a kameni... Podívejte se na obrovské miliony lidí, které unáší mohamedánský klam. Obráťte se k zástupům zatvrzelým židovskou nevěrou. Pohleďte na takzvané křesťanstvo, kde se hemží myriády lidí odmítajících pravdu. Podívejte se také na miliony lidí, kteří se nehlásí ani k jednomu náboženství. Není snad Satan knížetem tohoto světa? Není to velký nepřítel duší, kdo si uzurpuje sídlo moci? ... Když pomyslíme na nevíru a nevědomost, které se šíří ve vyznávající církvi a ve světě, když pomyslíme na války a krveprolití, které zaplavují zemi, když pomyslíme na národy, které jsou rozvráceny slabostí lidských vlád, když pomyslíme na církev zmítanou spory, když pomyslíme na Ráchel, která pláče pro své ztracené, když pomyslíme na slzy, které potříšňují tváře sirotků a vdov; když myslíme na smutek v našich nemocnicích; když myslíme na hořkou bídu v našich velkých městech; když myslíme také na sténání ubohého zvířecího stvoření; a když myslíme na smutná rozloučení, velká zklamání, silná nepřátelství a krutá příkoří, která jsou na zemi běžná - neměli bychom se modlit za naplnění našeho textu? Neměli bychom volat: 'Přijď království tvé'? Neměli bychom volat se svatým Janem: "Přijď, Pane Ježíši, přijď rychle"? Je to volání po konci námahy, konci utrpení, konci slz, konci pokušení, konci hříchu, konci šera, konci temnoty, konci smrti. Je to hlasité volání po tom, aby zazněla nebeská píseň: "Nyní přišla spása a síla, Boží království a moc jeho Krista." Je to hlasité volání po tom, aby zazněla nebeská píseň. Je to upřímná touha připojit se k aleluja chóru velkého zástupu, jako hlas mnoha vod a jako hlas mocného hřmění, který říká: 'Aleluja, neboť Pán Bůh všemohoucí kraluje!'

Pulpit Commentary on Obadiah, 1899

Naše biblické dědictví i nadále nabádá čtenáře Bible, aby v Ježíšově evangeliu rozpoznali nebeské/Boží království nikoli jako gnostickou "druhou úroveň", na kterou vystoupíme po smrti, ale jako obnovenou zemi pod vedením davidovského Mesiáše. Taková konkrétní říše budoucnosti bude stále duchovní, stejně jako byl vzkříšený a nesmrtelný Mesiáš, obdařený duchovním tělem, hmatatelný a pochutnával si na rybí snídaeni u jezera (Jan 21:9-14).

Usilovně bojujte za pravdu!

"Velký apoštol [Pavel] se nikdy neomezuje na pouhá pozitivní tvrzení, ale často se pouští do argumentace, do polemiky, protože cítí, že to musí udělat. Uvádím to proto, že se domnívám, že v současné době se v celé otázce polemiky a argumentace uvažuje velmi volně a velmi falešně a ochablé. Zdá se, že postoj mnohých je: 'My tyto argumenty nechceme. Dejte nám prosté poselství, prosté evangelium. Dejte nám ho pozitivně a nezapomínejte se jinými názory.' Je důležité, abychom si uvědomili, že pokud takto mluvíme, popíráme Písmo. Písmo je plné argumentů, plné polemik ...

Nesouhlas s polemikou v křesťanské církvi je velmi vážná věc. Je to však postoj doby, v níž žijeme. V mnoha kruzích v církvi dnes převládá myšlenka nezabývat se těmito věcmi. Dokud jsme všichni křesťané, tak či onak, je všechno v pořádku. Nehádejme se o učení, buďme všichni společně křesťany a mluvěme o Boží lásce. To je vlastně celý základ ekumeny. Bohužel stejný postoj se vkrádá i do evangelikálních kruhů a mnozí říkají, že nesmíme být v těchto věcech příliš precizní.... 'Aha, ale teď se začínáte hádat,' říkají. 'Nesmíte se hádat, to je rozčilující, to lidi rozděluje'.

Snažím se ukázat, že pokud zastáváte tento názor, kritizujete apoštola Pavla, říkáte, že se mýlil, a zároveň kritizujete Písmo. Písmo argumentuje, diskutuje a vede spory, je plné polemik. Nemůžete číst tento list Římanům nebo list Galátům, nebo vlastně kterýkoli z těchto listů, aniž byste to zcela jasně neviděli. Ujasněme si, co máme na mysli. Nejde o argumentaci pro argumentaci, nejde o projev hádavého ducha, nejde jen o požitek z vlastních předpokladů. Písmo to neschvaluje a navíc se velmi zajímá o to, v jakém duchu se člověk zapojuje do diskuse. Nikdo by neměl mít rád hádky pro hádky. Vždy bychom měli litovat, že je to nutné; ale i když toho litujeme a naříkáme, když cítí-

me, že jde o životně důležitou věc, musíme se do argumentace zapojit. Musíme 'horlivě bojovat za pravdu' a k tomu nás všechny vyzývá Nový zákon. Apoštol Pavel děkuje členům církve ve Filipech a děkuje za ně Bohu, protože s ním od samého počátku stáli při 'hlásání a obhajobě pravdy'. A nic není v takovém rozporu s novozákonní metodou, jako říkat: "Buďme pozitivní, zapomeňme na negativa, nikdy se o těchto věcech nehádejme. Dokud muži a ženy nemají v mysli jasno, pokud jde o pravdu, dokud jsou náchylní nechat se strhnout tím, co je falešné, musíme se o pravdu přetahovat; musíme se věnovat takové argumentaci, jakou jsme si ukázali.

Martyn Lloyd-Jones, *Romans: Atonement and Justification*, 1971, s. 113-114

Komentáře

- Červencové i srpnové vydání je skvělé. Překvapivě zdravé učení. Spíše bych měl říci, že zůstává zdravé. Můj začátek poselství o Království začal u těch, kteří vědí, kdo je pravý Izrael v minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Starší vůdci vymřeli a přišla nová úroda zhoubců, kteří přinášejí různé jiné nauky a nejčastěji mění poselství o Království na preteristickou pozici. Je to velmi smutné, ale je to realita a viděl jsem to v posledních více než čtyřiceti letech. Pokyn z Příslaví 23:23: "Kupuj pravdu a neprodávej ji; také moudrost, poučení a rozumnost" se ztratil v tomto poli někdejšího chápání pravého poselství. Kéž vám Otec žehná a chrání vás v tomto světě, který se skutečně zbláznil." – *Kanada*

- Přijal jsem Ježíše jako svého Krále a Spasitele ve svých třiceti letech. Byl jsem spojen s kvakerskými, bratrskými, baptistickými a reformovanými církvemi. Vždy mi vadilo učení o Trojici, ale nezpůsobovalo mi vážnější problémy, dokud jsem nebyl členem nezávislé reformované církve. Zajímalo mě, jak "reformovaná" je církev, která se stále drží katolického/platónského vyznání víry! Spor, který následoval, vyústil v to, že jsme byli já i moje žena nuceni vystoupit. V současné době jsem v baptistické církvi, která je sice trinitární, ale zdá se, že jen nominálně, protože o tom nikdo moc nemluví a myslím, že tomu stejně nikdo nerozumí. Moje zkušenost s reformovanou církví mě přiměla k tomu, abych se začal zajímat o trinitární myšlení, a zde jsem našel webové stránky Restoration Fellowship, které se ukázaly jako velmi užitečné. Zdá

se mi, že Písmo nikde neučí trojiční nauku; ta je odvozena z vybraných míst Písma. Přirozenější čtení Písma hovoří o Ježíši jako o Božím Synu, zejména těch veršů, které popisují Otce jako Ježíšova Boha. Co se týče nebiblických snah o popis nauky: 1+1+1=1? "Tři kdo v jednom co" (čtyři entity?) Určitě v tom spočívá šílenství. Chválím Restoration Fellowship za jeho zaktování v Písmu a za vaši ochotu zabývat se kritikou a alternativními názory, místo abyste je "rušili". To je jistě cesta, jak si lidi získat. Tak to dělal i Ježíš: s úctou naslouchal a pak pravdu podpořil Písmem. Děkuji za časopis, přítomnost na YouTube a práci, kterou do toho Carlos vkládá." – *Anglie*

- "Docházím k závěru, že nepatříte mezi ty, kdo říkají, že Boží království je již zde na zemi. Svět rozhodně nevypadá a nechová se tak, jako by tu Boží království bylo... a ani ti, kteří tvrdí, že tu je, dokonce ani ti, kteří říkají, že je tu v duchovním smyslu odtrženém od reality. Království je však dobou všeobecného míru, který bude odrážet něco z Boží slávy, až bude stvoření obnoveno tak, jak to Bůh vždy zamýšlel. Je to krásná naděje." – *Washington*

- "Byl jsem vychován jako jeden ze svědků Jehovových. Trauma, které jsem zažil v dětství, spolu s jejich nárokem na to, že jsou Božím mluvčím na zemi, způsobilo, že jsem ve svých 20 letech ztratil víru. Vrhli jsem se po hlavě do světa s odporem ke křesťanství a hřích jsem považoval za seznam úlovek. Po celou dobu mých dvaceti let jsem se postupně stále více kazil, jak jsem se honil za věcmi tohoto světa, a postupně mě tyto věci přiváděly k tomu, že jsem se cítil prázdnější a sklíčenější než kdykoli předtím. Na začátku roku 2021 jsem upadl do hluboké deprese, když se mi rozpadlo druhé manželství a já si začal uvědomovat, že potřebuji Boha. Byl jsem skutečně duchovně na dně a řekla jsem si: "Pokud Bůh není skutečný, není pro mě žádná naděje". Následující rok byl nejtemnějším v mém životě, protože jsem se začal zoufale pít po duchovní pravdě. Bohužel jsem to hledal prostřednictvím čarodějnictví. Když jsem si uvědomil, že síly, s nimiž jsem jednal, byly démonické, duchovní realita života se na mě zřítla. Modlila jsem se k Bohu, aby mě zachránil před zlem, které jsem na sebe přivolala, začala jsem číst Bibli a hledat ho a od té doby jsem se neotočila. V létě dvaadvacátého roku jsem se nechal pokřtít a tehdy mi Bůh pomohl překonat závi-

slost na spoustě bezbožných věcí, jejichž otrokem jsem se stal. Strávil jsem šest měsíců v trinitární církvi, když jsem pokračoval ve svém prvním čtení Bible a učil se všechny nauky "nedenominačního" křesťanství. Během druhé četby, kdy jsem studoval hlouběji, mě Bible začala stále více mást. Čím víc jsem to četl, tím méně mi to dávalo smysl. To trvalo několik týdnů, než jsem si uvědomil, co mi překáží. Trojice tam není. Od té doby jsem strávil celý rok 2023 dekonstrukcí všech falešných nauk, které mě církve učila (nesmrtelnost duše, věčná muka atd.), a duchovně jsem sám

vyrostl víc než kdy v církvi. Hledání spoluvěřících, kteří vidí pravdu stejně jako já, mě přivedlo k Restoration Fellowship a dalším." – *Colorado*

- "Nedokážu dostatečně vyjádřit slovy svůj dík vám a Keganu Chandlerovi za to, že jste nás svými texty povzbuzovali a povzbuzujete, abychom pokračovali! Občas se cítím na dně a vy mi posíláte *Focus on the Kingdom*, abyste mě znovu povzbudili. To pro mě znamená víc, než jsem schopen vyjádřit." - *Filipíny*